

[Socialministeren.]

vejelser, der nu finder sted, kan nå et skridt videre på vejen mod at løse dette meget vanskelige spørgsmål.

Må jeg endelig tilføje, at normerings- og klassificeringsspørgsmålet for narkotikainstitutionerne endnu ikke er endeligt afklaret. Men det kan efter min opfattelse ikke godtages som en undskyldning for Københavns kommune for en afventende holdning over for hele narkotikaproblemet.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, men jeg fik ikke et direkte svar på, hvad socialstyrelsen har gjort for at hjælpe de unge piger på Vesterbro.

Jeg forstår, at socialstyrelsen nøje har fulgt behandlingsindsatsen i det forløbne år og har fået en rapport fra socialstyrelsens inspektør på narkotikaområdet, der påviser visse vanskeligheder i narkotikabekæmpelsen.

Jeg har i en avis set, at stadslæge Knipschildt skulle have udtalt, at det var nødvendigt at reorganisere narkotikabehandlingen helt fra bunden i København. Selv om Københavns kommune er meget langsom i vendingen med at gennemføre sine egne forslag, vil jeg mene, at så længe vi endnu er på et forsøgsstadium, som ministeren sagde, kan vi ikke negligere de positive resultater, som Karen Berntsen som en af pionererne har nået i den forløbne tid.

Når ministeren nævner en eventuel revision af behandlingsprogrammet, vil jeg spørge, om hun dermed tænker sig, at det nuværende behandlingsprogram kunne gøres mere fleksibelt ved at suppleres med mindre centre på gadeplan, der hurtigt kunne indsættes i særlig truede områder af byen som f.eks. nu på Vesterbro.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg er helt enig med fru Else-Merete Ross i, at Karen Berntsen har gjort et stort pionerarbejde inden for dette område. Den undersøgelse, jeg omtalte fra Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut, vil, så vidt jeg har fået det oplyst, også vise, at det arbejde, hun har lavet, har givet ret så store resultater.

Stadslæge Knipschildt har, som jeg også har set i avisen, udtalt, at man skulle ændre

hele systemet. Jeg mener nu ikke, at hele systemet nødvendigvis bør ændres. Man kan sagtens udbygge det system, der allerede er i dag, så det bliver mere fleksibelt og også kan indgå i et udbygget system på gadeplan.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne takke ministeren og spørge, om ministeren kunne tænke sig at iværksætte en undersøgelse af de private og de kommunale institutioner, der beskæftiger sig med narkotikaproblemer inden for Københavnsområdet, og forelægge dem for folketinget, så vi kunne få indsigt i forholdene i institutionerne og i deres indbyrdes samarbejde. Af private institutioner tænker jeg bl. a. på Kirkens Korshær, Koføeds Skole og Klub 47. Jeg har på fornemmelsen, at de private arbejder mindre bureaukratisk og mere fleksibelt og har bedre kontakt med klienterne gennem alle behandlingsfaser, selv om de naturligvis også har skuffelser.

Ministeren nævnte Københavns kommune, og jeg vil gerne sige, at allerede den 19. juni 1972 sagde Københavns magistrat, at der var for ringe samarbejde mellem de forskellige institutioner, og at det indebar risiko for mindre rationel anvendelse af både økonomi og personale. Derfor synes jeg, at når staten nu betaler $\frac{4}{7}$ i refusion til Københavns kommune, så ville det være ønskeligt, hvis ministeren og socialstyrelsen fik en mulighed for snart at få gennemført den omtalte, af magistraten selv drøftede, koordinering af arbejdet, som den nu har vedtaget for 16 måneder siden.

Er der mulighed for, at ministeren kan gøre noget i den sag?

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg er helt enig i, at der fortsat mangler koordination i arbejdet i Københavns kommune, og det gælder også mellem de kommunale og de private organisationer. Det fremgår også af den rapport, som socialstyrelsens inspektør har udarbejdet. De forskellige institutioner og organisationer har opbygget og etableret sig i hver sit system og har sågar også egne institutioner. Det må være klart, at der nu må ske en koordination mellem de kommunale og de private organisationer her i København, og jeg går ud fra, at det bliver